

כשם שב"הנה" האמור בכת בנו ובת בתו מהנישואין, דימה שם הכתוב את דין בתו מאשתו לדין בת בתו ובת בנו [כדכתיב: ערות אשה וכתה לא תגלה].

כך ב"הנה" האמור בכת בנו ובת בתו מהאונסין, אסר שם הכתוב את בתו מאנוסתו כמו שאסר בת בנו ובת בתו.

[אף שאין מפורש בתורה אלא בת הבן ובת הבת מהאונסין].

ומאחר שלמדנו בגזירה שוה "הנה הנה" אונסין מנשואין, הרי ה"זימה" האמורה בנשואין נחשב הדבר כאילו היא כתובה גם באונסין, וכיון שכך:

אתיא עוד בגזירה שוה "זימה" [שאנו אומרים כאילו היא כתובה באונסין] מ"זימה" האמורה בחמותו, כדי ללמד שעונש בתו מאנוסתו הוא בשריפה, כמו בחמותו.

שנינו בסוף המשנה והן הן גופי תורה:

ומשמע, אותם הדינים המפורשים רק הן גופי תורה, ולפיכך תמהינן:

וכי הני [המפורשים], אין, אכן גופי תורה הן, ואילו הנך [שאינן דיני התורה מפורשים כל כך] לא גופי תורה הם?!

ומשנינן: **אלא אימא:** הן [המפורשים], והן [שאינם מפורשים] — כולם גופי תורה הם.

הדרן עלך הכל חייבין

פרק אין דורשין

מתניתין:

אין דורשין בעריות, בחבורה של שלשה אנשים, שהם שני אנשים שומעים בצירוף איש אחד שדורש [כך סלקא דעתין בגמרא, ויתבאר שם].

ולא דורשין במעשה בראשית בקבוצה של שנים, אחד השומע ואחד הדורש.

ולא דורשין במעשה מרכבה, ביחיד, אלא אם כן היה אותו היחיד חכם ומבין מדעתו, ומתבאר בגמרא.

כל המסתכל בארבעה דברים הבאים, רתוי לו כאילו לא בא לעולם [יפה לו וטוב היה לו, אם לא בא לעולם. רש"י], ואלו הם: (5)

א. המסתכל מה למעלה מן הרקיע שעל ראשי החיות.

מאנוסתו בעצמה. ואף על גב שקל וחומר הוא מנכדתו לבתו, שהרי נאסרה הנכדה רק מכח היותה הבת של בתו, הרי אין מזהירין ואין עונשין מן הדין, ולכך צריך לימוד מיוחד לבתו מאנוסתו, רש"י.

5. הוסיף רש"י: ואומר אני שהוא לשון רחמים,

היא בת אשתו. ואף בת בתו מאנוסתו כתיבא בתורה, והיינו מה שאמרה תורה "ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה ערותה", דמשמע מזה שתלה הכתוב את איסור נכדתו בו ולא תלה אותה בכך שהיא נכדת אשתו, שסיבת האיסור היא מחמת בתו [שהרי אף בתו מאנוסתו בתו היא]. אך בכל זאת, אין פסוק מפורש על בתו